



# ένα θεατρικό happening

**Πώς θα σας φαινόταν  
αν ένα βράδυ ξεκινούσατε  
να δείτε μια θεατρική  
παράσταση, και σας  
προέκυπτε να βρίσκεστε  
συνεπιβάτης μιας  
αμαξοστοιχίας και να  
συνομιλείτε φιλικά με τους  
ηθοποιούς; Σίγουρα, αυτή η  
παράσταση θα σας έμενε  
αξέχαστη...**

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Ιανουάριος

**Ε**ίνα η δεύτερη χρονιά που η Τατιάνα Λύγαρη τολμάει εκεί που οι άλλοι διστάζουν. Μετά τη «δύγλωση» συμπαραγωγή με το Ακαδημαϊκό Θέατρο Τβερ της Ρωσίας, φέτος παρουσιάζει το έργο της Πολωνής συγγραφέως Αγκνιέσκα Οσιέτοκα «Λαχτάρια για κεράσια». Η παράσταση είναι ένα πραγματικό ταξίδι για το θεατή, μια που έχει στηθεί εξ ολοκλήρου πάνω σε ένα τρένο. Αποκλειστικά για την παράσταση λοιπόν, μεταφέρθηκαν στο σταθμό του Ρουφ μια ντιζελομηχανή του 1947, μια ιταλική επιβατάμαξα κι ένα προπολεμικό wagon-restaurant. Κατά τη διάρκεια της παράστασης, οι ήρωες-ταξιδιώτες μιλούν και κινούνται σαν αληθινοί ταξιδιώτες. Στο τέλος της παράστασης, ηθοποιοί και θεατές μπορούν να καταλήξουν στο foyer-wagon-restaurant του τρένου και να ανταλλάξουν απόψεις, πιθανόν και... αυτόγραφα.

Τη σκηνοθεσία υπογράφει ο διάσημος Πολωνός ηθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου Ντανιέλ Ολμπρίχοκι, πρωταγωνιστής των ταινιών του Βάνιτα, ο οποίος υπήρξε προσωπικός φίλος της ποιήτριας Οσιέτοκα, που πέθανε το Μάρτιο. Ο ίδιος σχολιάζει με χιούμορ αυτή την πρώτη του σκηνοθεσία: «Ήθελα να ασχοληθώ με τη σκηνοθεσία, αν και σκεφτόμουν να ξεκινήσω απ' τον κινηματογράφο. Τότε ήρθε η πρόταση για το έργο της φίλης μου της Αγκνιέσκα. Σκέφτηκα ότι ήταν μοιραίο, σημάδι του θεού των Ελλήνων και επιθυμία της ίδιας της Αγκνιέσκα να το κάνω». Πόσο δύσκολο όμως ήταν να δουλέψει μια παράσταση σε μια τόσο ανορθόδοξη σκηνή: «Οι ηθοποιοί κάθονται περίπου στη μέση του βγαγονιού. Οι θεατές-συναξιδιώτες τούς παρακολουθούν κι απ' τις δυο πλευρές. Το

δύσκολο λοιπόν είναι να καταλάβουν οι ηθοποιοί ότι παίζουν για όλους».

Η Αγκνιέσκα Οσιέτοκα ήταν η ποιήτρια της γενιάς του Οκτώβρη του '56 στην Πολωνία, μιας γενιάς που, όπως έλεγε και η ίδια, «άρχισε να πεθαίνει νέα». Σπούδασε δημοσιογραφία και σκηνοθεσία στην Ανωτάτη Κινημα-

τογραφική Σχολή του Λοτζ με τον Πολάνσκι και τον Βάνιτα. Αγαπητή και δημοφιλής στον πολωνικό λαό, που τη φώναζε πάντα με το μικρό της όνομα, η Οσιέτοκα ήταν πολύπλευρο ταλέντο: μυθιστοριογράφος, ποιήτρια, θεατρική συγγραφέας, σεναριογράφος και στιχουργός.

Ο Ολμπρίχοκι μιλάει με ενθουσιασμό για την αγαπημένη του φίλη. Σίγουρα το γεγονός ότι η πρόταση της Τατιάνας Λύγαρη αφορούσε ένα έργο της διάσημης Πολωνής συγγραφέως, συνέβαλε στο να πει το «να». Φυσικά ο ίδιος λόγος έκανε και την Τατιάνα Λύγαρη να σκεφτεί τον Ολμπρίχοκι. Ο ίδιος, σχολιάζει γελώντας το ιδιαίτερο χιούμορ της Οσιέτοκα, που αυτοσαρκαζόταν λέγοντας «μάλλον δεν ασκώ κανένα συγκεκριμένο επάγγελμα, τελικά ζω γράφοντας στίχους τραγουδιών, θεατρικά και τηλεοπτικά μουσικά θεάματα, λίγη λυρική ποίηση και λίγο πεζό λόγο». Τόσο απλά.

«Λαχτάρια για κεράσια». Μιούζικαλ για δύο. Ένας άντρας και μια γυναίκα συναντιούνται στη διάρκεια ενός ταξιδιού στο κομπέ του τρένου της γραμμής Βαρσοβία - Στίνιο. Ένα ταξίδι ρουτίνας που γίνεται ταξίδι της ζωής και της μνήμης.

Ένα έργο τρυφερό και σκληρό, όπου η ποίηση συγκατοικεί με το ρεαλισμό, η μελαγχολία με το χιούμορ.

Στους δύο ρόλους η Τατιάνα Λύγαρη και ο Ανδρέας Νάτσιος. Η μετάφραση είναι της Ηρώς Μαυροειδή, η μουσική του Μηνά Αλεξιάδη, οι χορογραφίες της Ντασίας Ζούκα. Τη σκηνική διαμόρφωση του χώρου έκανε η Λέα Κούση, ενώ τα κοστούμια η Ντόρα Λελούδα. Σε δύο απ' τα τραγούδια της παράστασης, ακούγονται οι φωνές της Αφροδίτης Μάνου και του Σπέρου Σακκά. □